

Odė liūdesiui

Mylime tave, Europa, senasis žemyne. Nežinau, kodėl jie vadina tave sena, esi jauna, palyginus su Egiptu ar Mesopotamija.

Mylime tave, Europa, mokame tau mokesčius, kaip tikri baltieji, taikstomės su tavo permaininga nuotaika, primenančia tavo orus, su rimtu vitamino D trūkumu – kaltos tamsios tavo žiemos. Mylime tave ir mums liūdna, kad niekuomet nepriprasime prie niūrios tavo ilgų žiemų tamsos, nes štai mūsų europiečiai draugai, tikrieji tavo gyventojai, gimę šaltoje šiaurėje arijams tėvams ir motinoms, kenčia kaip ir mes nuo depresijos ir vitamino D trūkumo, nes pagal evoliucijos teoriją jie taip pat yra homo sapiens ir atvyko iš Afrikos. Tavo tikrieji prigimtiniai gyventojai, turiu omenyje ledynmečiu išsivysčiusius ir puikiai prie šalčių prisitaikiusius neandertaliečius, jau seniai išnyko.

Mylime, tave, Europa, ir neneigiame, kad atvykome iš atsilikusių trečiojo pasaulio šalių – taip jas vadinate jūs. Aš pats atvykau iš Damasko ir ištvėriau daugybę jūsų rašytojų ir poetų klišių, stereotipų ir išankstinio nusistatymo. Nors laikau save feministu, esu iki kaklo sotus apsimestinių, rūpesčio kupinų klausimų apie moterų padėtį Artimuosiuose Rytuose. Atvirai pripažįstu, Sirijoje moterys teisę balsuoti gavo tik 1949-aisiais, bet Šveicarijoje, jūsų pinigų, jūsų diktatorių pinigų ir jūsų slaptų bankų sąskaitų sostinėje, moterys gavo teisę balsuoti tik 1971-aisiais ir, žinoma, ne visuose kantonuose: Apencelio-Inerodeno kantone visos balsavimo teisės moterims buvo suteiktos tik 1991 metais, dėl Dievo meilės!

Mes mylime tave, Europa. Mylime už laisvę, kurią suteikei, kai sprukome į tavo glėbį ir apsimetame, kad nepastebime rasizmo, kurį stengiesi sušluoti po kilimėliu, kai tvarkaisi svetainėje.

Mylime tave, Europa, kolonijinės praeities sugulove, prigimtinių gyventojų žudike, kraugere tautų, gyvenančių nuo Indijos iki Kongo ir nuo Brazilijos iki Naujosios Zelandijos.

Inkvizicijos meiluže, deginusi raganomis laikytas moteris, prekiavusi vergais ponias, gabenusi juodaodžius į naująjį pasaulį, aparteido Pietų Afrikoje kūrėja, fašizmo ir nacizmo sutvėrėja, išradusi galutinį žydų klausimo sprendimą, dėl kurio gimiau Jarmuko pabėgėlių stovykloje Damaske, nes tau pakako įžūlumo atiduoti mano šalį Palestiną kaip mokesį, kaip kompensaciją, kaip Holokausto sprendimą, Holokausto, kurį vykdė tavo baltieji gyventojai, įtikėję arijų rasės grynumu.

Mylime tave, Europa, nešiojamės tavo pasus, jie lengvai atveria mums visas duris, nors tavo kulkos kapojo kūnus milijonų alžyriečių, norėjusių tik pasimėgauti laisve, kurios šaukėsi tavo prancūzų revoliucija.

Mylime tave, Europa. Mylime tavo meną ir nekenčiame kolonijinės istorijos, mylime teatrą ir nekenčiame koncentracijos stovyklų, mylime muziką ir nekenčiame tavo bombų garso, mylime tavo filosofiją ir nekenčiame Martino Haideggerio, mylime literatūrą ir nekenčiame orientalizmo, mylime poeziją ir nekenčiame Ezros Poundo, mylime tavo žemyne klestinčią išraiškos laisvę ir nekenčiame islamofobijos, mylime tavo pažangią civilizaciją, sekuliarumą, teisingus įstatymus ir tavo pačios teritorijoje

galiojančias žmogaus teises ir nekenčiame rasizmo, dvigubų standartų, arogantiško požiūrio ir kruvinos istorijos.

Pasiimk nacizmą ir duok mums Imanuelį Kantą
Pasiimk juodmarškinius ir duok mums itališko vyno
Pasiimk genocidą Alžyre ir duok mums Baudelaire'ą
Pasiimk Leopoldą Antrąjį ir duok mums Hanną Arendt
Pasiimk Franco ir duok mums Cervantesą
Pasiimk savo dalykus ir leisk mums pasiimti savuosius

Ghayath Almadhoun

Translated from English by: Marius Burokas